

Hitelesnek lenni

http://vehir.hu/cikk/2012-08-16/hitelesnek_lenni.html

2012. augusztus 16.

Csapody Kinga fiatal kora ellenére sokoldalúan tevékeny, ha kell: tanár, kritikus, irodalom- és programszervező, szerkesztő... és még sorolhatnánk.

Beszél, beszélget és beszélget, egyik fő szakterülete a kortárs irodalom, másik jellemző foglalatossága fiatal írópalánták gondozása, mentorálása.

– Hogyan kezdődött az irodalommal való kapcsolata?

– Talán amikor az óvodában engem kértek az óvó nénik, hogy meséljek a többieknek a délutáni alvás előtt? Általános iskolában a fogalmazásos dolgozatokat a padtársamnak is megírtam, és még úgy is belefértem az időbe. Humán tagozatra jártam gimnáziumba, evidens volt a bölcsészkar, előbb az angol, majd a magyar szak. Ott körvonalazódott, hogy a kortárs irodalom érdekel igazán, egyre több mindenkit olvastam és ismertem meg. Az igazi, szerves, tevékeny kapcsolat a diploma évében kezdődött, mikor az EFOTT kulturális sátrának programjait egy barátnőmmel közösen találtuk ki, szerveztük és moderáltuk, majd jött az első felkérés, hogy írjak a www.litera.hu-nak.

– Miket alkot?

– Főként szekunder műfajokban hosszú a lista: interjúk, helyszíni tudósítások, recenziók, kritikák, ajánlók, újságcikkek, előadások. Nem becsülöm le ezeket, aki próbálta, tudja, hogy közel sem egyszerű például egy jó helyszínit írni, megtalálni az arányokat, hogy információt is közöljön, hangulata is legyen. A próza vonz (sokáig viccesen mondogattam, hogy nem szeretem a verseket, de ez már rég nincs így), különösen a kisprózák: a tárcanovellák, novellák. Olvasni is azokat a köteteket szeretem, ahol lazán kapcsolódnak a szövegek egymáshoz, de önállóan is ugyanolyan értékesek, élvezhetők. Sajnos „regénykényszer” van a kiadók, és talán az olvasók részéről is („annyi pénzért legyen az egy vaskos regény”). Mivel nem ez a fő az életemben, semmiféle nyomást nem érzek, írok, ha kedvem, ötletem, felkérésem van.

– Hogyan talált rá az íráson kívül erre a „beszélgetős” formára – az irodalmi beszélgetésekre? Mi a titka, hogyan lehet jól csinálni ezt a műfajt?

– A már említett EFOTT-on próbáltam ki magam először, aztán elindítottam egy sorozatot az iskolában, ahol tanítottam, majd egyre több felkérés érkezett, alakult magától. Nagyon sok beszélgetést hallgattam végig tudósítóként, rengeteg dolgot raktároztam el. Például, hogy mit ne, mert hallgatóként zavar. A moderátoré alárendelt szerep, el kell fogadni, hogy azon az estén nem mi vagyunk a főszereplők, nem nekünk kell csillogni. Akkor pörgős, élvezetes, ha tudunk folyamatosan figyelni a vendégre, lazán csatlakozni az ő gondolataira, és gördülékenyen jutni el azokig a témákig, amelyeket előtte beterveztünk, és az adott közönséget is érdekelheti. Ami nélkül pedig nem megy, az a felkészültség: itt nem azt értem, hogy a beszélgetést megelőző napokban lázasan kijegyzeteljük az életrajzot, idézeteket, majd egy kockás lapot gyűrögetve felolvassuk azokat. Akkor tud az ember hátradőlni, és valóban beszélgetni, ha az a tudás mélyebb, folyamatában olvasta a szerző megjelent műveit, követi a folyóiratok mellett az irodalmi portálokat is. Ilyenkor nyugodt és hiteles az ember, ami szintén nem egy utolsó szempont.

– **Veszprémben hogyan érezte magát, milyen itt az irodalmi közeg?**

– Veszprémben lettem felnőtt. Ide kerültem egyetemre, és itt töltöttem be a harmincat, kaptam nagy, felnőtt pofonokat is. Közben természetesen megismerkedtem a városban élő irodalmárokkal, rengeteget tanultam hajnalba nyúló beszélgetések során Bozsik Pétertől, Gécz Jánostól, Fenyvesi Ottótól, Ladányi Istvántól, vagy épp Brassai tanár úrtól. Sokszor csak jóval később kerültek helyükre, és jöttek elő azok a nevek, történetek, amiket ők meséltek, de kellett ahhoz, hogy az irodalmi élet nevű puzzle egyre teljesebb legyen a fejemben. Szerettem a város honlapjának főszerkesztője lenni, meggyőződésem, hogy jól is csináltam, sajnos nem tartott addig, hogy megunjam. Farkasné Molnár Csillával és Schreiber Mártával a könyvtár(ak)ban is nagyon jól tudunk együtt dolgozni, mindig örülök a felkéréseiknek. A VMKK-ban különösen szeretem a Párosírás elnevezésű sorozatunkat, amit a férjemmel, Szabó Tibor Benjáminnal vezetünk, és mindig egy irodalmi pár a vendégünk.

– **Mivel foglalkozik most Budapesten?**

– A **Manó Könyvek** szerkesztője vagyok (a Líra csoport gyerekkönyvkiadója), Nagyon izgalmas feladatkör, nem csak szöveget gondozok, de a nyomdászatban is képben kell lenni, külföldi

partnerekkel tárgyalni, új könyveket keresni. Minden nap rengeteget tanulok. Az irodalmi estek maradtak, több sorozatom is fut, egyik romkocsmában, másik egyetemi előadásban, és maradt a tanítás is, igaz nem középiskolában, hanem tehetséggondozás formájában. Az Ir(T)ás tábor, a Szépirók Társasága kortárs irodalmi alkotótábora nagy szerelem, saját ötlet, saját szervezés, helyes csapattal, amihez érdemes csatlakozni, idén nyáron is táborozunk, a részleteket meg lehet találni a blogunkon és facebookon.

– Tanár, kritikus, irodalom- és programszervező, szerkesztő: ezek közül melyiknek tartja magát leginkább, melyik most a legdominánsabb?

– Minden napszakban is folyton változik, hogy melyik domináns. Mindegyik én vagyok, de a dolgok átértékelődtek, jelen pillanatban egy új, és minden eddiginél fontosabb szerepre készülök: leginkább jó anyuka akarok lenni.

Névjegy:

Csapody Kinga a veszprémi Pannon Egyetem magyar szakán végzett, hat évig tanított a zirci III. Béla Gimnáziumban, volt a www.veszprem.hu főszerkesztője. Jelenleg a Manó Könyvek Kiadó szerkesztője Budapesten. Több száz tanítványa van, rendszeresen publikál online és nyomtatott folyóiratokban (www.litera.hu, www.barkaonline.hu, www.irodalmijelen.hu, Új Könyvpiac, Élet és Irodalom, Vár ucca, Ambroozia, Ózon, Irodalmi Szemle, Vehir.hu, Új Szó). Férje Szabó Tibor Benjámín író-szerkesztő.

Szikra Ágnes

Forrás: Veszprém Portré / vportre.hu